

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344963024/facsimile.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

turde sige, at det var mig en *douleur* at skulle sige Fruen Farvel. Men jeg blev overrumplet. Vognen holdt pludselig stille: *Louvre!* I det samme smuttede Damen fra St. Cloud rank, i hele sin Højde ud: *Bonsoir, monsieur!* Og mens jeg endnu stod med Hatten i Haanden, saa jeg hende forsvinde hen ad Fortovet for ved Hjælp af sin billet de correspondance at finde Plads i en ny Sporvogn.

Jeg var til Mode, som da jeg i Köln kom en Tiendedel Minut for sent til Pariser-Nattoget, og da en Banefunktionær med et medfølende Skuldertræk erklærede:

«Ja, min Herre, Toget gaar *punkt 11.*»

.... Noget, der var skønnere, større, stærkere, end jeg kendte til, noget, der svimlende højnede og uddybede alt, hvad jeg havde af Begreb, var brust mig forbi. Hun, der ikke *gjorde Øjne* som alle Pariserinder, smukke og grimme, hun *havde* virkelig Øjne; og med et Smil, som kom indefra, forstod hun at smile, naar der i min lange, unyttige Tale tændtes en Gnist – smile *punkt elf.* Hun var af dem, som vilde have tilgivet Kong Midas hans Kærlighed til Fløjtespil og hans Æselsøren, naar de efter visse hemmelige Skønhedslove, som kun Kvinder forstaa, klædte ham.

(Her følte jeg forsigtig til mine egne Øren, og – Vidunder! – jeg syntes, at de under min festlige Samtale med den aandfulde Dame havde voxet sig utrolig lange, men bløde, lodne, veltilspidsede – al min unge Æselagtighed i dens Blomst og Ynde. En fin Haand havde kærtegnende glattet disse mine Prydelser, og en Mund, der var altfor dannet og for lidt dansk til at kalde mig *Æsel*, havde paa parisisk udraabt mig som Kong Midas.)

Jeg stak min billet de correspondance i Lommen for at gemme den til evig Erindring. Saa gik jeg gennem Gaderne ensom med mine Midasøren – og ene med min Skygge som Obelirken paa Konkordapladsen. *Il n'est pas content.*

Antonius.